

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **B. D.**, nar., státní příslušnost Mongolsko, t. č. bytemzast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16.11.2012, č. j. CPR-9962-3/ČJ-2012-9CPR-V238,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 3.12.2012 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 4.12.2012 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16.11.2012, č. j. CPR-9962-3/ČJ-2012-9CPR-V238, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 8.6.2012, č. j. KRPB-13640-99/ČJ-2011-060026-SV, a ve zbylé části podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 8.6.2012, č. j. KRPB-13640-99/ČJ-2011-060026-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném do 31.12.2010 (dále jen zákon o pobytu cizinců) v souběhu s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena v délce pěti let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států České republiky, byla

v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V případě vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Dle ust. § 120a odst. 1 rozhodlo Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 29.6.2012 odvolání, které bylo dne 20.8.2012 k výzvě správního orgánu odůvodněno. Dne 16.11.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalované č. j. CPR-9962-3/ČJ-2012-9CPR-V238, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku změněno tak, že byla vypuštěna část výroku: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států České republiky se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dle ust. § 120a odst. 1 rozhodlo Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, že se na cizince pana D. B., nar., st. přísl. Mongolsko nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“ a tato část byla nahrazena textem: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dle ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na pana D. B., nar. 14.5.1981, st. přísl. Mongolsko nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, § 3 a § 68 správního řádu a dále v rozporu s ust. § 119 odst. 2 a § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce v prvé řadě trvá na tom, že je rodinným příslušníkem ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž pokud by jeho jednání bylo hodnoceno jako jednání, kterého se dopustil rodinný příslušník občana EU, muselo by jeho jednání dosahovat takové intenzity, aby jej bylo možné hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku, popř. ohrožení bezpečnosti státu nebo ohrožování veřejného zdraví. Žalobce poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, sp. zn. 3 As 4/2010, z něhož vyplývá, že jednání, kterého se měl dopustit žalobce, nedosahuje intenzity narušení veřejného pořádku, natož závažným způsobem. Žalobce má za to, že je osobou ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž správní orgány se touto otázkou řádně nezabývaly.

Žalobce namítá, že lhůta pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je 7 dní, přičemž pokud správní orgány tuto lhůtu nerespektují, bylo vhodné, aby vycházely z aktuálních podkladů pro rozhodnutí. Žalobce namítá, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že správní orgán při hodnocení postavení žalobce vycházel z vyjádření žalobce ze dne 22.3.2011, přičemž rozhodnutí bylo vydáno dne 8.6.2012, resp. dne 16.11.2012. Žalobce má za to, že postup správních orgánů je nepřijatelný o to více v situaci, kdy pro rozhodnutí je nutné vycházet z časových údajů tvrzeného vztahu mezi žalobcem a občanem České republiky. Pokud tedy správní orgány rezignovaly na svou povinnost vycházet ze skutečně zjištěného stavu věci, je třeba takové rozhodnutí podle názoru žalobce považovat za neslučitelné s ust. § 3 správního řádu.

Nad rámec uvedeného žalobce namítá, že i kdyby nebylo prokázáno, že žalobce je osobou dle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, bylo by rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodnutím nepřiměřeným, přičemž správní orgán se řádným způsobem s případným zásahem do soukromého a rodinného života nezabýval. Hodnocení žalované podle názoru žalobce není v souladu se smyslem a účelem ustanovení upravujícího přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, a zejména je takové hodnocení v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Skutková zjištění starší jednoho roku podle názoru žalobce mohou jen stěží kvalifikovaně odůvodňovat rozhodnutí z hlediska ust. § 174a a z hlediska mezinárodních závazků v souvislosti se zásahem do soukromého a rodinného života. Žalobce namítá, že správní orgány musí při svém rozhodování vycházet z faktického stavu, kdy správní orgány z těchto reálií nevycházely a do svého rozhodnutí je nezahrnuly.

Konečně žalobce namítá, že doba 6 let vedeného správního řízení je v rámci řízení o správním vyhoštění, které se vyznačuje zkrácenými zákonnými lhůtami pro vydání rozhodnutí, naprosto nepřijatelným a absurdním excesem. Žalobce má za to, že již z hlediska základních zásad činnosti správního orgánu podle ust. § 2 správního řádu je takové rozhodnutí naprosto nepřijatelné a v rozporu se zákonem.

Vzhledem ke shora uvedenému žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 18.12.2012 uvádí, že co se týče námítky, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, žalovaná se touto námitkou zabývala již v rámci odvolacího řízení a dospěl k závěru, že v daném případě nelze na žalobce pohlížet jako na osobu ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvádí, že v případě žalobce považovaly správní orgány za nesplněnou podmínku trvalosti společného soužití, čemuž svědčí i fakt deklarovaného v pořadí již třetího vztahu žalobce s občanem České republiky. K námitce žalobce, že správní orgány nedodržely lhůty dle ust. § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvádí, že důvodnost této námítky by nemohla být důvodem ke zrušení rozhodnutí, neboť se jedná pouze o lhůtu pořádkovou, a proto ze skutečnosti, že tato lhůta nebyla dodržena, nelze vyvozovat nezákonnost rozhodnutí správního orgánu (viz rozsudek NSS, č. j. 5 As 82/2011-98). K námitce žalobce, že správní orgány nevycházely z aktuálních podkladů pro rozhodnutí, žalovaná uvádí, že dne 21.3.2012 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k možnosti se ve stanoveném termínu seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se, přičemž žalobce se ve stanovené době nevyjádřil. Žalovaná je dále toho názoru, že napadeným rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce a dále odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konečně žalovaná uvádí, že si je vědoma skutečnosti, že správní řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno již dne 14.11.2006, přesto je toho názoru, že řízení o správním vyhoštění bylo vedeno v souladu se zákonem, přičemž celý průběh řízení je řádně popsán v rozhodnutích správních orgánů. Přestože bylo řízení o správním vyhoštění zdlouhavé, nelze dle názoru žalované z podkladových materiálů obsažených ve správním spise dovodit, že by žalovaná byla liknavá tak, že by již samotný tento fakt mohl mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhuje zamítnutí žaloby.

V návaznosti na podání žalobce prostřednictvím právního zástupce ze dne 10.1.2013 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo za účasti žalobce a jeho právního zástupce. Žalovaná se z účasti na jednání písemně omluvila podáním ze dne 18.8.2014.

Žalobce v průběhu ústního jednání setrval na své argumentaci vyjádřené již v podané žalobě. Rozhodnutí je podle názoru žalobce nezákonné již z důvodu délky řízení po dobu 6 let. Uvedl, že pokud správní orgán vydal rozhodnutí o správním vyhoštění až v roce 2012, měl vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu, nikoli z vyjádření účastníka řízení ze dne 22.3.2011. Správní orgán podle názoru žalobce nevěnoval pozornost úřednímu záznamu ze dne 11.5.2010, podle něhož žalobce s paní Ch. a její dcerou žijí ve společné domácnosti. Žalobce správními orgány vytýká, že před vydáním rozhodnutí nezjistili aktuální skutkový stav ve věci posouzení, zda je žalobce rodinným příslušníkem ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále uvedl, že dne 4.2.2013 uzavřel s paní Ch. manželství a že nadále žijí ve společné domácnosti i s její nezletilou dcerou, státní příslušnicí ČR. Žalobce tedy tvrdí, že v současné době je rodinným příslušníkem ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (resp. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31.12.2010, podle něhož bylo v řízení rozhodováno) se ustanovení zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí otázkou postavení žalobce z tohoto pohledu podrobně zabýval (a to jak z hlediska soužití s občanem České republiky ve společné domácnosti, tak z hlediska trvalosti společného soužití), posoudil veškeré zjištěné skutečnosti a dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo hodnověrným způsobem doložit, že by na něj mělo být pohlíženo jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu shora uvedeného ustanovení. Pokud žalobce namítá, že se správní orgány otázkou postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana Evropské unie ve správním řízení řádně nezabývaly, žalobce se omezil na toto obecné tvrzení bez toho, aby uvedl jakékoli konkrétní okolnosti, které by mohly závěry správních orgánů zpochybnit nebo které by vyvolaly potřebu dalšího dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Soudu tedy není známo, v jakých mezích by měl rozhodnutí správních orgánů ohledně postavení žalobce ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců přezkoumávat. Co se týče usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010, na něž žalobce v žalobě odkazuje, soud konstatuje, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v tomto usnesení vyjádřil k výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ ve smyslu ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž uvedl, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Protože v nyní projednávaném případě v řízení nebylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a 3, a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, není aplikace tohoto závěru Nejvyššího správního soudu na danou věc přiléhavá.

Neobstojí ani námitka žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná z důvodu, že při hodnocení postavení žalobce správní orgány vycházely z vyjádření žalobce ze dne 22.3.2011, tedy z podkladů starších než jeden rok. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 21.3.2012 ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzooměn o možnosti se do 5 dnů od doručení vyzoomění vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Žalobci tedy byl před vydáním rozhodnutí dán dostatečný prostor seznámit se s tím, z jakých podkladů budou správní orgány při svém

rozhodování vycházet, a byla mu dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit, popř. navrhnout jejich doplnění (a to včetně uvedení aktuálních skutečností, z nichž dovozuje své postavení rodinného příslušníka občana EU). Žalobce však této možnosti nevyužil a k podkladům rozhodnutí se nijak nevyjádřil. Žádné nové skutečnosti a důkazy, které by nasvědčovaly změněnému postavení žalobce ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců oproti stavu z roku 2011, ze kterého vycházel správní orgán prvního stupně, žalobce nepředložil ani v rámci odvolacího řízení, a nečiní tak ostatně ani v podané žalobě. Bylo přitom především na samotném žalobci, pokud tvrdil, že splňuje podmínky postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby před správními orgány označil takové skutečnosti, které by tuto skutečnost potvrzovaly. Z těchto důvodů nelze rozhodnutí správních orgánů považovat za nezákonné jen proto, že vycházely z více než rok starých podkladů. Ze strany žalobce totiž nic nenásvědčovalo tomu, že by existovaly skutečnosti, které správní orgány nezohlednily, tedy že by správními orgány zjištěný skutkový stav (z hlediska postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana Evropské unie) již v době vydání rozhodnutí nebyl aktuální.

Zcela nelogicky v této souvislosti vyznívá argumentace žalobce, že správní orgány dostatečně nezohlednily úřední záznam ze dne 11.5.2010. Pokud žalobce vyčítá správním orgánům, že vycházely z neaktuálních podkladů z roku 2011 a nezjišťovaly aktuální stav v době vydání rozhodnutí (tj. v roce 2012), tím spíš není zřejmé, jak by aktuální skutkový stav mohl být osvětlen ještě starším podkladem z roku 2010. Na závěr o postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců nemůže mít vliv ani skutečnost, že žalobce dne 4.2.2013 uzavřel manželství a že v současné době žije ve společné domácnosti jak se svou manželkou paní Ch., tak s její dcerou, občankou České republiky. V souladu s ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; k později nastalým skutečnostem tak nemohlo být přihlédnuto. Žalobci však nic nebrání tyto pozdější okolnosti uplatnit jako důvod pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců.

Pokud žalobce namítal, že správní orgány se řádným způsobem nezabývaly zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, jelikož vycházely z více než rok starých skutkových zjištění, soud i na tomto místě konstatuje, že bylo především na samotném žalobci, aby správnímu orgánu předložil takové skutečnosti a důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12.4.2012, č. j. 9 As 107/2011-74), dle níž „*nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění představuje ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců překážku, pro kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Je však nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Obdobně v rozsudku ze dne 29.11.2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „*ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex officio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž*

hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.“ Od těchto závěrů Nejvyššího správního soudu nemá zdejší soud důvod se odchylovat ani v nyní projednávaném případě. Pokud žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně, v odvolacím řízení ani v podané žalobě nepředestřel žádné konkrétní okolnosti a důkazy prokazující, že rozhodnutí o správním vyhoštění v době jeho vydání znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého života, resp. žádnými konkrétními námitkami nezpochybnil závěry správními orgány zjištěné, nelze správním orgánům přičítat k tíži, že tyto skutečnosti hlouběji nezjišťovaly.

Co se týče námítky, že šestiletá délka vedení řízení o správním vyhoštění, které se vyznačuje zkrácenými zákonnými lhůtami, je nepřijatelným a absurdním excesem, soud připouští, že řízení o správním vyhoštění žalobce bylo poměrně zdlouhavé (řízení bylo zahájeno dne 14.11.2006 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 23.11.2012), je však třeba konstatovat, že zákon o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu, po jejímž uplynutí by zanikla možnost správního orgánu správní vyhoštění uložit. Soud uvádí, že pro jednání správních orgánů ve správním řízení platí obecná zásada povinnosti vyřídit věc bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), přičemž mechanismem bránícím porušování této povinnosti jsou ustanovení o ochraně proti nečinnosti podle ust. § 80 správního řádu. Pokud se žalobce cítil průtahy v řízení dotčen na svých právech, měl možnost využít opatření proti nečinnosti ve smyslu citovaného ustanovení správního řádu, popř. podat žalobu na ochranu proti nečinnosti, ze správního spisu však nevyplývá, že by žalobce této možnosti využil. Ani tuto žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitky žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. srpna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová